

Arrest

nr. 216 433 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)
INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam : K.

voornaam : E.

(...)

nationaliteit : Griekenland

In voorkomend geval, ALIAS: K.A. (...) Albanië (ECHTE identiteit)

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 12/10/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie van Deinse op 12/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene deed zich voor als een Griekse onderdaan en deed een verklaring van inschrijving op 06/06/2012 bij de gemeente Deinze. Hij verkreeg hierdoor een E - kaart die zijn verblijf dekte. De Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten stelde op 22/06/2018 vast dat de Griekse identiteitskaart een vervalsing betrof (RR-2018-000987). Betrokkene verkreeg verblijf op basis van fraude. Hij poogde opzettelijk om de Belgische staat te misleiden. Bij zijn arrestatie verklaart hij dat zijn echte identiteit eigenlijk K.A. zou zijn, hij zou een Albanese onderdaan zijn. Als Albanese kan hij echter geen geldig paspoort met geldige inreisstempels noch een andere soort verblijfsvergunning voorleggen. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie dat hij een vrouwen een kind in België heeft, namelijk K.M.X.(15/03/1981) en K.K.(19/07/2010). Zij zouden samen op het adres in Deinze verblijven waar betrokkene werd aangetroffen. De politie van Deinze kon enkel betrokkene aantreffen op adres. Bovendien, noch de vrouw noch het kind staan ingeschreven op het adres. Zij werden beiden van ambtswege afgevoerd op 26/09/2013 op een adres in Zulte. Sindsdien ontbreekt van hen ieder spoor in België. Het is duidelijk dat ook de vrouw en het kind illegaal in België zijn en zij België dienen te verlaten. Hoewel het gezin nu de facto gescheiden wordt, kunnen zij elkaar terugvinden in het land van herkomst, zijnde Albanië, waar zij het familiale leven kunnen verderzetten. De scheiding is dus hoogstens van tijdelijke aard.

Het is in het belang van het kind om bij zijn ouders te zijn, het kind is nog steeds bij zijn moeder. De scheiding van de vader en het kind is slecht van tijdelijke aard aangezien ook de moeder en het kind dienen terug te keren naar Albanië. De belangen van het kind zijn bij deze verwijderingsmaatregel niet noodzakelijk geschaad. Het opleggen van een inreisverbod betekent geen scheiding van het gezin aangezien ook de vrouwen het kind dienen terug te keren naar Albanië.

Het dossier betreft een eerste toelating tot verblijf. Aangezien betrokkene een valse identiteit gebruikte om verblijf te verkrijgen, heeft dit recht op verblijf in feite nooit bestaan. Het belang van de overheid in haar strijd tegen identiteitsfraude weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn familiaal leven in de illegaliteit verder te zetten. De scheiding van het gezin is bovendien, zoals we boven reeds aanhaalden, niet absoluut. In deze zin is er geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 12/10/2018 dat hij in België is omdat het hier economisch beter is dan in Albanië.

Hij verklaart verder dat hij al 20 jaar weg is van Albanië, dat hij er geen leven meer heeft en ook geen familie meer. Zijn familie zou met de doodstraf bedreigd zijn of gestraft zijn. Betrokkene brengt geen verdere details aan die een mogelijk onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM zouden noodzaken.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vier jaar

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Betrokkene deed zich voor als een Griekse onderdaan en deed een verklaring van inschrijving op 06/06/2012 bij de gemeente Deinze. Hij verkreeg hierdoor een E - kaart die zijn verblijf dekte. De Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten stelde op 22/06/2018 vast dat de Griekse identiteitskaart een vervalsing betrof (RR-2018-000987). Betrokkene verkreeg verblijf op basis van fraude. Hij poogde opzettelijk om de Belgische staat te misleiden.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van: "11 par. 1 richtlijn 2008/115/EG en artikel 74/11 par. 1 en par. 2 tweede lid juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandeling en de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel - kennelijke onredelijke beslissing".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 17/11 par. 1 luidt:

1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

A: Niet voldaan aan vorig terugkeer verplichting

A contrario stelt de richtlijn dat de nationale wet niet strenger mag zijn dan de richtlijn.

Het inreisverbod kan slechts worden uitgevaardigd indien er geen gevolg werd gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering dat niet werd uitgevoerd.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing geen gewag maakt dat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet zou hebben uitgevoerd. Het enige document waarnaar toe wordt verwezen is de bijlage 13 septies.

Verzoeker stelt vast dat dit het eerste bevel is om het grondgebied te verlaten dat hij ontvangt, minstens wordt er door verwerende partij in de bestreden beslissing niet gewezen op het bestaan van een vorige beslissing tot verwijdering waaraan hij geen gevolg heeft gegeven.

Een beslissing tot inreisverbod kan ENKEL EN ALLEEN worden afgegeven aan verzoeker mocht hij een vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft nageleefd.

Dit staat met zoveel woorden te lezen in artikel 74/11 par. 11° Vw en in artikel 11 par. 1 richtlijn.

B: Geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er een risico op onderduiken zou bestaan en heeft hem daarvoor geen termijn toegekend.

Verzoeker analyseert de motivering waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan.

Verwerende partij stelt enkel en alleen in de bestreden beslissing onderaan pagina 1 en 3 enkel dat het inreisverbod geen aanleiding heeft tot schending van artikel 3 en 8, zij rekening heeft gehouden met artikel 47/13 en het verhaal dat verzoeker zich voordeed als een Griekse onderdaan.

Doch motiveert verwerende partij naast de kwestie als zij stelt dat er een risico bestaat op onderduiken zoals vermeld in artikel 7 par. 3 1° Vw.

De volledige motivering is immers niet deugdelijk te noemen nu nergens in de argumenten duidelijk wordt aangegeven waarom er een risico op onderduiken zou bestaan in hoofde van verzoeker: Het motief Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt is naast de kwestie.

Het motief hierboven geciteerd en die gebruikt wordt om de beslissing te schragen stelt enkel en alleen dat verzoeker valse documenten zou hebben gebruikt. Doch wat dit met het risico op onderduiken te maken heeft (die als gevolg heeft dat de een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan) is voor verzoeker een groot raadsel.

Het staat vast dat verzoeker inderdaad valse info heeft gebruikt om aan een verblijfskaart te komen doch dit is alles hieruit afleiden dat er een risico op onderduiken bestaat wordt niet aannemelijk gemaakt op basis van het motief hierboven aangehaald.

De vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de beslissing op een motief moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is alvorens het in rechte kan gebruikt worden.

Uit het voorgaande blijkt aldus duidelijk dat het risico op onderduiken niet naar behoren bewezen is zodat de verwerende partij dit 'risico op onderduiken' niet kan en mag gebruiken om de beslissing te schragen.

Hieruit volgt dan ook dat: voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan op basis van het risico op onderduiken (art 7 par. 3 Vw) niet gebruikt kan worden op een inreisverbod op basis van artikel 74/11 par. 1 Vw op te leggen.

De twee voorwaarden zijn en / of:

- *Geen gehoorzaamheid gegeven aan een vroeger bevel. Verwerende partij verwijst niet naar een gevel in haar beslissing*
- *Geen termijn voor vrijwillig vertrek. Dit wordt niet gemotiveerd met een deugdelijk motief die geen termijn voor vrijwillig vertrek kan schragen.*

Doordat verwerende partij er niet in slaagt om te motiveren waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan is geen van de voorwaarden van artikel 74/11 par. 1 Vw voldaan en kan er derhalve geen inreisverbod worden opgelegd aan verzoeker.

De beslissing dient derhalve te worden vernietigd wegens schrijdigheid met artikel 74/11 par. 1 Vw.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden bijlage 13sexies duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gesteld dat er een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt weliswaar niet aangekruist of het de toepassing betreft van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° of 2°, van de Vreemdelingenwet maar uit het hernemen van de motieven die figureren in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van 12 oktober 2018, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, en meer bepaald de motieven inzake het risico op onderduiken, kan duidelijk afgeleid worden dat toepassing gemaakt wordt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Verder wordt onder verwijzing van artikel 74/11, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet uiteengezet waarom verzoeker een inreisverbod van vier jaar krijgt opgelegd. De Raad merkt op dat verzoeker bovendien de motieven, die figureren in de bijlage 13sexies, inhoudelijk bekritiseert waardoor hij aantoonbaar dat hij zich erop kan verdedigen. De doelstelling van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt. Een schending hiervan blijkt niet. De inhoudelijke kritiek wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.5. Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet verplicht het bestuur een inreisverbod op te leggen wanneer de vreemdeling geen termijn heeft gekregen om vrijwillig te vertrekken. Uit de bijlage 13septies van 12 oktober 2018, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat en die aan de nota wordt toegevoegd, blijkt dat geen termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend aan verzoeker op grond van artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 5°, van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat ter ondersteuning van het opleggen van een inreisverbod. De verwerende partij heeft hierin geen appreciatieruimte. Verzoeker dwaalt, gelet op het gestelde in artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet, wanneer hij van oordeel is dat een inreisverbod enkel kan opgelegd worden wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

2.6. Verzoeker dwaalt eveneens waar hij van oordeel is dat artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn zou bepalen dat een inreisverbod “*enkel en alleen*” moet worden opgelegd als een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt immers als volgt:

“Artikel 11

Inreisverbod

1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.”*

2.7. Verzoeker is trouwens niet consistent aangezien verderop in het verzoekschrift kan gelezen worden:

“De twee voorwaarden zijn en / of:

- Geen gehoorzaamheid gegeven aan een vroeger bevel. (...)*
- Geen termijn voor vrijwillig vertrek.(...).”*

2.8. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet ingaat op de motieven die in de bestreden beslissing kunnen gelezen worden ter ondersteuning van het treffen van een inreisverbod van vier jaar. Verzoeker toont dan ook niet aan dat die getuigen van een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beoordeling van de verwerende partij.

2.9. Verzoeker focust zich op het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en is van oordeel dat de verwerende partij naast de kwestie motiveert wanneer ze stelt dat er een risico bestaat op onderduiken. Dit betoog is niet dienstig. Het betreft immers niet meer dan een motief dat inherent is aan het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van 12 oktober 2018, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat. Deze beslissing is niet de bestreden beslissing. Ze werd ook niet aangevochten en is derhalve een definitieve beslissing. Verzoeker kan het thans bestreden inreisverbod niet aanwenden om een motief van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het gepaard gaat, te bekritisieren. Het bestreden inreisverbod doet ook niet meer dan herhalen wat er in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van 12 oktober 2018, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, kan gelezen worden ter ondersteuning van het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij geen termijn wordt verleend om het grondgebied te verlaten. Anders oordelen en toelaten dat verzoeker een motief van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2018 alsnog inhoudelijk bekritiseert, komt neer op het schenden van het definitief karakter van deze beslissing (cf. RvS, nr. 241.634 van 29 mei 2018). Ten overvloede blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering van 12 oktober 2018 dat geen termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend aan verzoeker, niet alleen op grond van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet dat het risico op onderduiken betreft, maar ook op grond van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet (de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid) en artikel 74/14, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet (het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21). Het door verzoeker

geciteerde motief heeft betrekking op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet. De Raad kan niet anders dan concluderen dat verzoeker 'spijkers op laag water zoekt'.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA